

НАШЕ

ЖИТТЯ

Газета виходить
щотижня
з липня 1967 року

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

№ 48 (446)

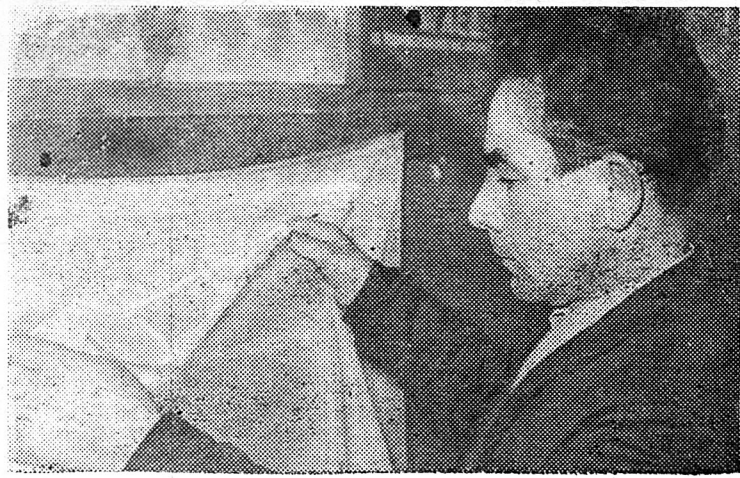
Субота, 29 листопада 1975 р.

Ціна 2 коп.

ТРУДОВИЙ ПОСТУП КОЛЕКТИВУ

РЕПОРТАЖ З ВИРОБНИЧОЇ ДІЛЬНИЦІ

Ритмічно постукують верстати. На них рівними рядочками снується тонка синтетична нитка. Праворуч — на іншому автоматі — повільно тягнеться широка смуга основи. Ми у підготовчому відділі текстильно-галантерейної дільниці Львівського УВП-2. Зупиняємось біля машини, спостерігаємо за операціями робітниць і переходимо до наступного залу. Тут уже «завантажені» цівки потрапляють у човники ткацьких верстатів, і саме тут народжується біла, сріблястого полиску тканина, з якої шитимуть хустки.

Нас супроводжує начальник дільниці М. М. Гдичинський. Перемагаючи шум моторів, він намагається докладніше пояснити нам виробничі операції ткалі. Мирослав Михайлович — комуніст, на УВП працює 15 років і протягом 10 з них очолює дільницю. Отже, розповіді може багато.

Текстильно-галантерейна дільниця Львівського УВП-2 ще 1967 року виборола звання колективу комуністичної праці. Відтоді не було такого року, в якому б вона сім-вісім місяців не утримувала за собою першого місця. Принадно зазначимо: число людей на дільниці не змінюється. Як і раніше, колектив складається зі 120 чоловік, та результати його праці більш ніж показові. Якщо 1967 року дільниця щомісячно випускала продукції на середньому на 100 тисяч карбованців, то нині на 180—190 тисяч: на тих же виробничих площах! Тільки за дев'ять останніх місяців продуктивність праці зросла на 4,7 процента. Свою п'ятирічку колектив завершив у червні, випустивши валової продукції на 601 тисячу карбованців більше від планової; у процентному вираженні ця різниця становить 7,7.

Головна професія на дільниці — професія ткалі. І коли вже говорити про ткаль, як же знову не вдатися до порівнянь. Якщо 1967 року одна людина обслуговувала 2 верстати, то тепер — 4 і навіть 5. Великою мірою, пояснює Мирослав Михайлович Гдичинський, цей успіх залежав од поліпшення техніки і технології виробництва. Так, лише завдяки місцевим раціоналізаторам — механікам М. М. Кушляку та В. М. Шевцеві — внесено якісні зміни у кон-

струкції верстатів. А таку технічну новинку, як швидкісний метод оплавлення хустки за контуром (автор Б. С. Галай), запозичила собі навіть львівська фірма «Юність». Ще б пак: від її застосування продуктивність праці зростає на цілих 12 відсотків.

Три роки тому дільниця комуністичної праці поновила свій виробничий асортимент: почали випускати капронове полотно «Веснянка» типу «газ». На підприємстві з нього роблять хустки з контуром. Для цього оверлочну машину 51-го класу налаадчик В. І. Гера обдiавав додатковим пристроєм, який не лише загинає краї хустки, а й обкидає її спеціальною ниткою.

Якщо оцінювати внесок дільниці, в загальну віддачу УВП-2, то без перебільшення можна сказати: на колектив комуністичної праці припадає 70 процентів. І тут, як і скрізь, першоосновою виробничих успіхів є висока трудова свідомість колективу, повна солідарність усіх його членів у розумінні завдань, накреслених XXIV з'їздом КПРС. Тут завдяки добре поставленій навчально-виховній роботі молодий виробничник має змогу докладно ознайомитися з моральними мотивами успіху кращого трудівника, з його багатим професійним досвідом. Це імена запарювальника Івана Білецького, ткаля Антоніни Комарницької і Параски Некіпелової, швей-оверлочниці Ліди Українчук називають на зборах, заносять на Дошку пошани, про них розповідають виробничі табелі, стінна преса, їм

присвячують вечори трудової слави в Будинку культури. Що до молоді, то вона становить 40 відсотків колективу дільниці. Отже, є кому вчитися і в кого вчитися. Лише цього року з місцевої школи-інтернату прийшли сім дівчат, які під керівництвом досвідчених майстрів нині успішно освоюють професію ткалі. Прикладом для молоді слугує і сумлінна праця дільничної комсомольсько-молодіжної бригади ткаль, яку очолює Катерина Мудь. При відмінній якості продукції бригада на 120—130 процентів виконує щомісячні виробничі плани.

До здобутків колективу треба варахувати й те, що за цілий рік на дільниці не було жодного порушення трудової дисципліни. Ось чому газета «Текстильник» має так багато місця для висвітлення вже досягнутих успіхів, а також нових завдань, взятих на честь XXV з'їзду КПРС.

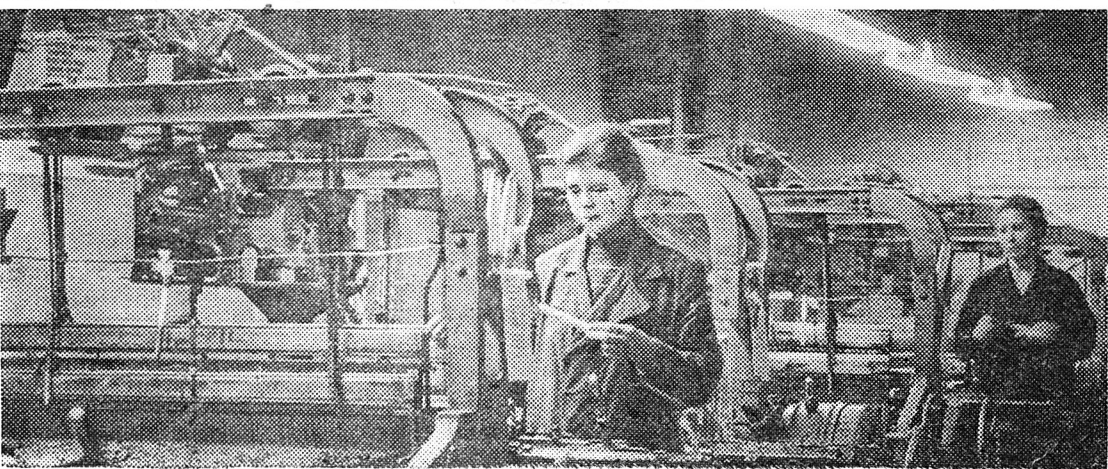
Рівними рядочками снується тонка синтетична нитка... Метр за метром сходять з верстатів нові сувої капронового полотна. Вони — продукт розуму і вправних рук тутешніх трудівників, вони — наше сьогодні і запорука майбутнього.

М. Львів.

О. ПАЛІЙЧУК.
Фото Е. КУКЛІНА.

На фото угорі: запарювальник капронового полотна «Майстер — золоті руки» Іван Васильович Білецький.

На фото низу: тут народжується біла, сріблястого полиску тканина.

ЗВІТИ І ВИБОРИ В ОРГАНІЗАЦІЯХ ТОВАРИСТВА

Президія Центрального правління УТОГ розглянула питання про проведення чергових звітів і виборів в Українському товаристві глухих. У грудні 1975 р. — березні 1976 р. проводяться звітно-виборні збори і конференції в первинних організаціях і низових відділах, в березні — травні 1976 р. обласні конференції. Вслід за тим в другій половині червня відбудеться X з'їзд Українського товариства глухих.

Звітно-виборна кампанія — це завжди важливий етап у житті та діяльності первинних організацій, кожного члена УТОГ. Щодо нинішньої кампанії, то вона знаменна тим, що проходить в обстановці широко розгорнутого всенародного соціалістичного змагання за гідну зустріч XXV з'їзду КПРС і покликана зробити вплив на весь хід роботи первинних організацій і відділів УТОГ по здійсненню завдань, які стоятимуть в десятій п'ятирічці.

Все це накладає велику відповідальність на обласні та низові відділи за підготовку і проведення кожних звітно-виборних зборів, кожної конференції на високому політичному і організаційному рівні, за всю зв'язану з цим організаційно-масову і роз'яснювальну роботу.

У ході підготовки і проведення звітно-виборних зборів і конференцій важливо всебічно проаналізувати підсумки роботи за період, що минув, розібратися, завдяки чому досягнуто успіхів, визначити причини недоліків, намити шляхи їх усунення і розробити програму дій на майбутнє. Конкретна ділова розмова, здорова атмосфера критики і самокритики, гаряча зацікавленість кожного в поліпшенні роботи організації — власне так, з високою мірою відповідальності, повинні проходити звітно-виборні збори і конференції.

Як свідчать уроки минулих звітно-виборних кампаній, не всюди приймали необхідних організаційно-виховних заходів, щоб зробити збори і конференції (навіть у великих виробничих колективах) зразком розгорнутої принципової критики і самокритики. Часом деякі голови бюро, голови правлінь у своїх звітах силкувались прикрасити стан справ, приписували собі заслуги інших, вип'ячували досягнення, а про недоліки згадували лише побіжно. Такі звіти містили в собі надто мало предметного аналізу, мобілізуючих висновків і ділових пропозицій.

Успішне проведення звітів і виборів у вирішальній мірі залежить від керівництва ними з боку обласних відділів УТОГ. Щоб не повторювати недоліків і упущень, що були в минулому, треба, з врахуванням набутого досвіду, забезпечити ретельну підготовку зборів і конференцій, визначити строки і місце їх проведення, уточнити в організаціях і відділах кількість членів Товариства, звірити з обліковими даними обліків.

Слід підвищувати роль і відповідальність уповноважених, пред-

ставників, виділяти їх з числа найдосвідченіших, найграмотніших товаришів. Адже мали місце факти, коли облвідділи зводили свою роль лише до формального затвердження уповноважених для присутності їх на зборах чи конференціях. Цього допускати не можна. Уповноважених треба добре проінструктувати. Вони повинні заздалегідь ознайомитися з колективами, складом організації, де будуть присутні на зборах і конференціях, а при потребі, допомогти в підготовці звітної доповіді і проекту постанови. Ці документи мають відобразити проведену роботу, стан справ, націлити і мобілізувати колективи, членів УТОГ на виконання і перевиконання виробничих завдань.

Облвідділам не можна стояти осторонь від роботи з низовим активом. Необхідно висловувати найздібніших з них, які уміють і люблять працювати з людьми, головами первинних організацій, головами і членами бюро, в склад правлінь низових відділів з тим, щоб обрати в керівництво умілих і достойних товаришів.

На звітно-виборних зборах і конференціях треба зосередити увагу на питаннях ідейно-виховної і культурно-масової роботи серед членів Товариства, виховання в них комуністичного ставлення до праці, активної участі в соціалістичному змаганні. Йдеться про те, щоб поліпшити якість, ефективність всієї роботи, підвищити активність і діловитість первинних ланок, свідомість, ідейний рівень трудящих.

Плодотворна діяльність первинних організацій, активність членів невеликих колективів значно в чому залежить від того, хто очолює їх, який рівень керівництва ними, наскільки він відповідає вимогам часу. Ось чому питання поліпшення стилю і методів керівництва первинними організаціями повинно зайняти перше місце на звітно-виборних зборах і особливо на конференціях низових відділів. Облвідділам, у свою чергу, треба найкраще використати звітно-виборну кампанію для подальшого укріплення зв'язків з первинними організаціями, щоб стати якомога ближче до їх справ і турбот, глибше проаналізувати і узагальнити набутий досвід.

У ході звітів і виборів слід оперативнo вживати заходів по пропозиціях і критичних зауваженнях, що були висунуті на зборах і конференціях. Дуже важливо також своєчасно провести інструктаж новообраних голів первинних організацій, голів і членів бюро правлінь, допомогти їм з перших днів розгорнути роботу, спрямувати їх зусилля на успішне вирішення поставлених завдань.

Наступні звіти і вибори, певна річ, сприятимуть підвищенню рівня організаційної та ідейно-виховної роботи серед членів Українського товариства глухих, мобілізації їх на гідну зустріч XXV з'їзду КПРС і XXV з'їзду Компартії України.

ВШАНОВУЮТЬ ТРУДІВНИЦЬ

Нещодавно під час президії у цеху сурдотехніки та радіоприладів київського дослідно-виробничого об'єднання «Контакт» відбулося вшанування передових трудівниць цеху на відзнаку Міжнародного року жінки.

Кращі з кращих трудівниць — Ганна Антонівна Адаменко та Євгенія Вікторівна Сливинська, Фаїна Семенівна Бари сумлінно ставляться до виконання своїх трудових обов'язків, постійно перевищують норми виробітку, допомагають відстаючим, продукцію здають з першого пред'явлен-

ня. Тому завжди користуються авторитетом, на них рівняються інші виробничники.

Вшанованим трудівницям вручили квіти та цінні подарунки, побажали здоров'я, великих успіхів у праці, перемоги у соціалістичному змаганні за гідну зустріч XXV з'їзду КПРС.

Такі вшанування передових робітниць стали традицією на КДВО «Контакт». Вони проведені в цехах пластмасовому, механоскладальному, тарно-друкарському та інших.

Л. СЕМЕНІВ.

ПЕРША П'ЯТИРІЧКА АНАТОЛІЯ ЄМЕЛЬЯНОВА

Ще на прохідній Черкаського УВП ми звернули увагу на Дош-ку пошани. На ній фотографія: симпатичне молоде обличчя, во-льові риси і довірливий погляд. Ось який він, Анатолій Ємельянов, про якого треба було напи-сати за завданням редакції.

— Нічого в моїй біографії ці-кавого і незвичайного, — гово-рить Анатолій Ємельянов. — Жит-тя, як життя, до того ж, тільки його початок. Безтурботне дитин-ство, сповнена палких надій і прагнень юність, коли все ще по-переді і майбутнє тільки почи-нає розкривати свої обрії; та школа, після закінчення якої мо-лода людина шукає своє покли-кання.

Так було до 16 років, коли за-кінчив вісім класів загальноос-вітньої школи. А потім важка недуга позбавила світу звуків, і все довелося починати заново. Про Товариство глухих не мав ніякого уявлення. А довідавшись, пішов на Черкаське УВП. Відто-ді й працює.

Багато труднощів довелося по-долати новачкові. Не знаючи мі-міки, попервах не міг спілкува-тися з товаришами. Та трудно-щі тільки гартували волю. До-питливий, уважний і спостереж-ливий юнак досить швидко подо-лав ці перешкоди. Допомогли то-вариші, особливо майстер цеху В. П. Бугровий, М. Г. Босенко, І. М. Береза, Н. П. Бабій, У. С. Смакограй, М. С. Терещенко і столяр-окладальник А. І. Край-нюк, з яким Анатолій широ за-приятелював. Робітники всіх це-хів простягли руку допомоги сво-єму товаришеві. Дружня під-тримка додала сил, віри в себе, і Анатолій, впевнено набираючи темпів, розпочав свою першу трудову п'ятирічку.

І розпочав успішно. В корот-кий строк він оволодів багатьма суміжними операціями і одержав четвертий розряд столяра. Коли підприємство перейшло на виго-товлення нових меблів, Анатолій уже працював самостійно на чо-тирьох верстатах, щоденно пере-виконуючи змінні завдання.

Першу свою п'ятирічку моло-дий робітник виконав достроково,

був відзначений знаком «Пере-можець соціалістичного змаган-ня». А трудівники підприємства виявили йому високе довір'я, об-равши членом місцевому проф-спілки і комітету комсомолу.

До всіх без винятку членів свого трудового колективу Ана-толій ставиться з повагою. Адже саме колектив допоміг йому ста-ти на ноги, опанувати професією і на це все юнак відповів само-відданою працею, високими тру-довими показниками, раз по раз виборюючи першість у змаганні.

Спостерігаючи, як працює Ана-толій, я любувався його вправ-ними рухами, з якими він вико-нує кожну операцію. І згадалася його розповідь про те, як неспі-ливо виконував перші операції, як відганяв думку про можливу невдачу. Приворожувала швид-кість і легкість, з якою працюва-ли товариші. Отак хотілося й самому. Почав уважніше при-дивлятися до роботи, зважуючи в уяві кожний рух наставника, становив себе на його місце і по-троху, з кожним днем відкривав для себе все нові грані трудової майстерності.

Потім перші трудові перемоги, за якими приходили нові, перші поздоровлення товаришів і ви-знання колективу. Проявляючи неабияку винахідливість, засвою-ючи краще з досвіду товаришів, Анатолій довів норму виконання змінних завдань до 200—250 процентів, неодноразово підтвер-джуючи свою першість у зма-ганні.

Перша п'ятирічка молодого ро-бітника виконана впевнено і до-строково. Проте, успіхи і визна-ння колективу не закружили йому голову. Як був, так і залишився Анатолій скромним, працюючим, хіба що більш наполегливим. Адже незабаром XXV з'їзд на-шої Комуністичної партії, і щоб гідно його зустріти, Анатолій не може й думати про спокій. Не-спокій пошуку, дерзання і само-відданості — основні з притаман-них йому рис. А право на перші-сть у людній й. визначають саме ці риси.

Ф. САВЕНКО.

ТАКИЙ ХАРАКТЕР

Т. Б. ТИМОЩУК.

Серед правофлангових соціа-лістичного змагання Одеського об'єднання УТОГ останнім часом часто називають ім'я швачки-мо-тористки Тетяни Броніславівни Тимошук.

16 років минуло, як приїхала вона до Одеси і почала працю-вати на тодішньому УВП-2. І з першого ж дня роботи в колек-тиві про неї пішла добра слава. Маючи чотирирічний стаж робо-ти у швейному виробництві, тут молода швачка швидко вийшла в передовики. Ось уже дев'ять років підряд вона — «Ударниця комуністичної праці», а починаю-чи з 1971 року й «Майстер — зо-лоті руки».

— Не кожній у нас вдається досягти таких результатів у пра-ці, — розповідає майстер першої швейної дільниці Людмила Вік-торівна Голубева. — Тетяна Бро-ніславівна виконує змінні завдан-ня на 135—137 процентів, та ще й ніколи не допускаючи браку в роботі.

Може, у швачки свої секрети? Нічого подібного. Просто любить

свою професію і знає її доскона-ло. До тонкощів освоїла усі най-складніші процеси. Тому ж і має найвищий, п'ятий робітничий роз-ряд.

Якщо уважно прослідкувати за її роботою, то неодмінно по-мітиш: працює швидко, акурат-но, без жодного зайвого руху, раціонально використав усе чин кожну робочу хвилину. За маши-ною дивиться, як за малою дити-ною. Спершу огляне її з усіх бо-ків, перевірить на справність і лише потім береться до роботи. А тому й працює без простоїв. А якщо й трапляється іноді дрібна неполадка, то тут же сама й усун-е її, без послуг наладчика. І до-дому ніколи не піде, доки не вичистить машину до блиску.

Про себе розмов не любить — просто соромиться, але той ко-му потрібна допомога, завжди одержить її вчасно. «Такий у неї характер, — пояснюють подруги. — Але ж ви знаєте, що людина пізнається у праці».

Ю. ГЕР.

м. Одеса.

ПІДВИЩУЮТЬ ЕКОНОМІЧНІ ЗНАННЯ

Навчальний рік у системі еко-номічної освіти має суттєві від-мінності від попереднього. Голов-на його особливість у тім, що він розпочався у період підготов-ки до гідної зустрічі XXV з'їзду КПРС.

Робітники і службовці підпри-ємств УТОГ Сумщини доклада-ють багато зусиль, щоб викона-ти плани та соціалістичні зобо-в'язання завершального року п'я-тирічки.

Свою працю вони успішно по-єднують із навчанням. Для цьо-го партійні та профспілкові ор-ганізації підприємств роблять усе необхідне, щоб організовано, на високому рівні продовжити заняття у всіх ланках економіч-ного навчання.

Однією з масових форм еко-номічної освіти у нас стали школи комуністичної праці, в яких на-вчається близько 200 чоловік, у нас же створено два університе-ти при будинках культури з роз-рахунку на 60 чоловік; крім то-го, у школах основ марксизму-ленізму та в економічних гурт-ках навчається майже 100 чоло-вік.

Керівники шкіл і гуртків під-вищують свій теоретичний рівень на семінарах, що діють при рай-комах і міськкомх Компартії України, вчаться тісно пов'язува-ти набуті знання з актуальними справами виробництва.

А. МИШИНЦЕВ,

ДИТЯЧИЙ КОНКУРС

Конкурс на кращий дитячий ма-люнок проведено в Запорізькому будинку культури УТОГ. У кон-курсі брали участь діти глухих трудівників міста — всього 25 хлопчиків і дівчаток. Девізом для їхніх малюнків стали широко ві-домі слова «Хай завжди буде сон-це...», а боролися маленькі худож-ники за приз «Моя мама».

Жюрі, яке очолювала інструктор облвідділу УТОГ О. Ф. Іванченко, визнало кращими малюнки Вадика Ящука (9 років), Оленки Причули (8 років) та Артура Пивчука (7 років). Усі три переможці отримали нагороди — фотопорт-рети їхніх мам, виготовлені у фо-томайстерні Будинку культури.

С. МОРДУШЕНКО.

ПОЛІТІНФОРМАТОРОВІ ДЛЯ БЕСІД

ТРУДОВИЙ ПОДАРУНОК З'ЇЗДУ

П'ятирічка фінішує. Ідуть ос-тання місяці її завершального року. Вони ознаменовані високим трудовим і політичним піднесен-ням трудівників міста і села, бо-йовим соціалістичним змаганням на честь наступного XXV з'їзду КПРС. Радянські люди високо несуть прапор трудового героїз-му, піднятий ударниками перших п'ятирічок. Продовженням їх славних традицій є нові форми трудового суперництва, цінні по-чинання працівників ряду підпри-ємств, колгоспів і радгоспів, спря-мовані на підвищення ефектив-ності виробництва, поліпшення якості продукції, максимальне використання техніки.

У самовідданій праці наших людей — запорука нових звер-шень. Підбиваючи попередні під-сумки дев'ятої п'ятирічки, ми з гордістю можемо констатувати, що в результаті послідовного й наполегливого політичного курсу, виробленого XXIV з'їздом партії, на всіх ділянках господарського і культурного будівництва досяг-нуто переконливих успіхів, забез-печено динамічний розвиток со-ціалістичної економіки.

Наша індустрія іде з переваж-ним планом по обсягу реаліза-

ції продукції і випуску більшості найважливіших її видів, неухиль-но зростає продуктивність пра-ці. Приріст виробництва, скажі-мо, за десять місяців нинішнього року порівняно з відповідним пе-ріодом минулого року становить 7,7 процента, при річному плані 6,7. Соціалістичні зобов'язання виконуються успішно. Про до-строкове виконання завдань п'я-тирічки доповіли трудівники про-мисловості Москви і Ленінграда, Узбекистану, Азербайджану, Кир-гизії, ряду великих промислових центрів і областей.

Трудящі України доповіли про те, що у вересні поточного року виконали завдання п'яти-річки по зростанню загального обсягу виробництва. Понад річні плани реалізовано продукції на 6,2 мільярда карбованців, май-же половину цієї суми станов-лять товари народного спожив-ання. Випуск промислової про-дукції за 1971—1975 роки зроста-є на 42 проценти проти 38—41 про-цента за Директивами XXIV з'їз-ду КПРС. Майже чотири п'ятих цього приросту забезпечується за рахунок підвищення продуктив-ності праці.

Значно зросли виробництво й заготівлі продуктів землеробства і тваринництва. Це стало мож-ливим завдяки самовідданій пра-ці трудівників села, послідовно-му здійсненню аграрної політики партії. Як зазначалося на верес-невому (1975 р.) Пленумі ЦК Компартії України, навіть при дуже несприятливих погодних умовах двох з п'яти років серед-ньорічне виробництво зерна в ни-

нній п'ятирічці становитиме близько 40 мільйонів тонн, м'яса — 3,2 мільйона тонн, молока — 20,4 мільйона тонн, яєць — 11 мільяр-дів штук, що відповідає Дирек-тивам XXIV з'їзду КПРС. І цьо-го несприятливого року Україн-ська РСР виконала план прода-жу хліба державі, відправивши на заготівельні пункти понад 14 мільйонів тонн.

Успіхи наші значні. Та немало ще потрібно зробити. У постано-ві Центрального Комітету партії «Про соціалістичне змагання за гідну зустріч XXV з'їзду КПРС» підкреслювалось, що за час, який залишився до кінця року, нале-жить здійснити великий обсяг ро-біт у галузі промисловості і ка-пітального будівництва, розв'яз-ати багато важливих завдань по виконанню напружених планів, своєчасному введенню і освоєнню нових виробничих потужностей, подоланню відставання ряду під-приємств і окремих галузей.

Кожен колектив має можли-вість успішно справитися з за-данням завершального року і п'ятирічки в цілому. Великого значення в зв'язку з цим набуває досвід передовиків, його широке і ефективне використання. У де-в'ятій п'ятирічці з'явилося бага-то імен, які стали символом на-шого часу. Вони нерозривно зв'я-зані з визначними перемогами, які ми здобуємо на трудовому фронті. Ось лише деякі з цих імен: бригадир докерів А. Бара-новський, бригадир шахтарів Б. Мурзенко, екскаваторник В. Мироненко та інші. Кращі з них

удостоєні Державних премій СРСР 1975 року.

Передові виробничники є у ко-жному колективі. Важливо, щоб ко-жен з них ділився «секретами» свого успіху, щоб методи їх робо-ти швидко ставали надбанням тих, хто трудиться поруч, щоб досяг-нення правофлангових запаливали інших. Повсюдно за прикладом передових підприємств Москви, Ленінграда, нашої республіки ши-риться змагання під закликами «Жодного відстаючого поряд!», «Сьогодні рекорд — завтра нор-ма», «Від бригад — до цехів і під-приємств високої якості роботи». Роз'яснення значення змагання під цими закликами, широка про-паганда і впровадження методів і прийомів роботи передовиків повинні сприяти ударній роботі всіх трудових колективів. Особли-ву увагу цим питанням треба при-ділити в колективах, де допущено зниження темпів зростання вироб-ництва і продуктивності праці.

Трудівники полів в комплексі вирішують всі питання, щоб за-класти надійну основу для одержання високих урожаїв у наступ-ному році. У відповідальний пе-ріод вступили тваринники. Найго-ловнішим їх завданням є тепер організоване проведення зимівлі худоби.

Дев'ята п'ятирічка фінішує. Не-багато часу лишилося до підби-ття її підсумків. Радянські люди прагнуть прийти до партійного з'їзду з вагомими трудовими пода-рунками, підійняти якісні показ-ники своєї роботи. Кожен трудів-ник — чи працює він на підприєм-стві, в колгоспі чи радгоспі, в нау-ковій лабораторії, чи в сфері по-бутового обслуговування — глибо-

ко усвідомлює те, що від нього, його праці залежить невпинний розвиток економіки і культури на-шої Батьківщини, зміцнення її обороноздатності і підвищення міжнародного авторитету, підне-сіння життєвого рівня радянсько-го народу.

Величезне значення всенародно-го соціалістичного змагання на честь наступного з'їзду партії. Воно несе в собі значний еконо-мічний ефект, є новим етапом у боротьбі за підвищення продук-тивності праці, поліпшення кіль-кісних і якісних показників в усіх галузях народного господарства. Передз'їздівське змагання допомо-же взяти добрий старт на нову, десятую п'ятирічку — п'ятирічку якості й ефективності. Змагання на честь партійного з'їзду загар-товує кожного, хто бере в ньому участь, вчить трудівників по-державному підходити до вирішення виробничих справ, розвиває такі чудові якості людини, як колек-тивізм, почуття товарищескості, ви-сокої відповідальності. Змагання є могутнім засобом підвищення ко-муністичної ідейності трудящих нашої країни.

Однією з найяскравіших прик-мет нашої соціалістичної дійсності є відзначення найважливіших по-дій у житті Вітчизни новими тру-довими перемогами. Ось і тепер, коли ми наближаємось до XXV з'їзду партії, мільйони трудівни-ків міста і села примножують свої зусилля й спрямовують їх на те, щоб підготувати з'їздові гідні по-дарунки. Цим вони ще раз під-тверджують свою вірність справі рідної партії, великим ідеалам комунізму.

П. АНТОШИНА.

Оповідання

У рейс на Данино подали старенького, потертого автобуса, і Гайовий з прикрістю подумав, що ось на міських маршрутах курсують нові, просторі машини, а в глибинний район, виходить, можна подавати й такі...

Але пасажирів виявилось мало. Поруч із Гайовим ніхто не сів, і він зрадів можливості влаштуватися позручніше, подрімати. Спершу його погляд блукав по могутніх дубах і липах, що стояли упродовж дороги, та потім одвів очі: далі пішла сіра, одноманітна картина безневних полів. Гайовий заснув...

Містечко його приємно здивувало. Було воно невеличке. Вулиці на околицях вузькі та звивисті, лише в центрі стояли нові дво- і триповерхові будинки. Довкола їх було світло і чисто — без обгорток від морозива, без недопалків. Утішився він і готелем. Новенький будинок знаходився напроти райради, вікна його відбивали сонячне світло, а у вітальні симпатична адміністраторка на запитання про окремий номер кивнула головою і запропонувала бланк. І хоч Гайовий у душі собі всімхнувся: побачимо, мовляв, що у вас за окрема кімната, та внутрішньо він уже прихильно настроювався і до міста, і до цього готелю.

Номер справді непоганий: невеликий, затишний, з білосніжною ванною за розсувними дверима. Вікно виходило в садок — поки що голий, лише на одних березах важкувато чорніло гілля: бубнявіли бруньки. Не було, правда, телевізора й телефона, але і це на добре. Гайовий посміхнувся — згадав про телевізор в окремому номері одеського готелю. Там здерли з нього багато, а на екрані — лише криві смуги та сива каламуть.

До клубу глухих Гайовий прийшов уже ввечері. Привітався з головою відділу УТОГ — жінкою не першої молодості, звично окинувши поглядом кімнати, прослідкувавши до зали і лишився задоволений його оформленням: Дошкою пошани, стінгазетою, соцбоб'язанням. Усе зроблено зі смаком, властиво багатьом клубам. Слухаючи пояснення голови, він проглядаючи документи: плани роботи, журнали обліку. Між іншим, з роботою цього клубу він ознайомився раніше — читав в облвідділі копії протоколів, планів. Звичайний глибинний район, невеликий клуб, де найкращого вечора бувають 15—20 чоловік.

Сьогодні в клубі було порожньо, і він знав чому: будень. Одні відпрацювали свою зміну і займаються домашніми справами, інші працюють. А голова, Ніна Георгіївна, все видно, турбувалася, що своїм клубом залишить погане враження: то розповідала про швейну фабрику, то знову поверталася до проведеного в неділю вечора, казала про те, як багато часу витрачає на справи глухих — ходіння до лікаря, в райсоцзабез...

Двері відчинилися — до кімнати ввійшла дівчина в легкому пальті. Побачивши за столом чужу людину, вона мимоволі зробила крок назад, але Ніна Георгіївна замахала руками, зупинила її.

— Ось знайомтесь, Юрію Миловичу, це Ліна, працює на швейній фабриці, наша активістка. Що, Ліно, книжку принесла? — запитала вона. — Та ти давай роздягайся — нам веселіше буде.

Вона взяла і поклати на стіл книжку, допомогла Ліні зняти пальто. Дівчина присіла на крісло біля дверей, запитально глянула на гостя. Гайовий гортав журналу, а сам непомітно розглядав Ліну. Була вона молода, і, не скажеш, красуня: щось неправильно проглядало в рисах її обличчя, — рот, мабуть, великуватий, — та всі лінії окреслювалися тонко і виразно. Брови густі, очі сяяли чистою блакиттю. Останні нагадали віддзеркалення літнього неба у тихій криниці. Майже із задово-

ЛІНА

ленням він зауважив про себе, що ні очі, ні губи дівчини не знали того насильства, яке чинять інші: повік не псувала штучно наведена чорнота, губ не торкалася помада.

Помітивши, що її розглядають, дівчина спалахнула і відвела погляд. Гайовий зніяковів, закрив журналу і взявся за першу-ліпшу книжку, що лежала на столі. «Замок Броуді». Це була книга, яку щойно принесла Ліна. Гайовий уважніше глянув на дівчину. Блакить її очей потемніла, брови зішлись на перенісся, вона нервово повела тонкою рукою по світлому, як льон, волосю. У цьому начебто природному русі Гайовому прочувся якийсь дикий інстинкт роздратування. «Сердитися!» — подумав, однак запитав:

— Які ще книги ви читали?

Дівчина назвала Д. Лондона, П. Бажова, М. Горького, інших письменників, і з того переліку неважко було здогадатися, що читає вона без будь-якої системи. Гайовий обережно запитав про «Замок Броуді». Ліна, виявляється, все добре зрозуміла: їй було шкода маленьку Ненси, вона не навиділа старого Броуді за страждання Мері, от лише не з'ясувала для себе причин, якими керувався у своїх вчинках батько Броуді.

Не показуючи власної переваги, Гайовий спробував витлумачити ідею роману, пояснити закони світу, в якому жили герої Кроніна. Ліна слухала, широко розплющивши очі, і незабаром, захопившись, підсунулась до столу ближче. Ніна Георгіївна зніяковіла.

— Ми таких бесід не проводимо, — сказала вона. — Ліна така в нас одна. Інші не зрозуміють.

Тільки тут Гайовий помітив, що за вікнами ще більш потемнішало. — Вам пора зачиняти, — сказав він. — Очевидно, підемо.

Вулицею, по хрумкому льодку, вони спочатку йшли втроях. Затишним Ніна Георгіївна повернула у свій бік: треба поспішати, чоловік незабаром прийде — з другої зміни. Гайовий і Ліна залишилися самі. Вони прощували до готелю, все ще розмовляючи про книги. Виявилось: Ліна іноді читає й поезію, але розуміє її важче. Гайовий згадав про томик Есеніна, якого завжди возив із собою (залишився у портфелі). І раптом у нього з'явилося незбориме бажання разом з Ліною почитати улюблені вірші, навчити дівчину їх відчувати і розуміти. Але як? Ніч. Не буде ж він читати під вуличним ліхтарем? Гайовий, нарешті, зважився: обережно торкнув Ліну за лікоть — запросив до себе. Повіки дівчини здригнулися,

вона завагалася, та бажання подивитися книжку все-таки перемогло. «Тільки не надовго», — ледь рухнула вона рукою.

Гайовий побоювався, що їх зупинить чергова, та вона, виявляється, тихо собі дрімала за столом. Гайовий обережно взяв ключа і, тримаючи Ліну за руку, повів її до свого номера. Йшли навшпиньки. Дівчина ледве стримувала сміх. У кімнаті він посадив її в крісло, а сам розгублено став біля столу. Він пригадав, що ніколи і нікому не читав віршів уголос, а тут ще й треба було послугоуватися мімікою. А вона чекала... Гайовий нашвидкуруч розкрив томик і став читати:

Опять раскинулся узорно
Над белым полем багрянец,
И заливается задорно
Нижегородский бубенец...

Йому стало боляче і сумно від того, що міміка так не пристосована до поезії, як і вірші — до міміки, однак не переставав читати: Там синь и полымя воздушней И легкодымней пелена.

Я буду ласковый послушник... Він зупинився, не знаючи, як переказати зміст наступного рядка, і тут Ліна підхопилася і через його плече подивилася в книжку, і вже без міміки обоє прочитали вірша до кінця. Так багато разів відкривали навздогад книжку — він починав, а Ліна знову вставала, щоб дочитати поезії, ніби не вірила йому або сама хотіла побачити дивовижні, сповнені відвертого смутку рядки. Та раптом... він помітив в очах дівчини сльози. Несподівано для себе ступив до неї, але Ліна відвернулася — дістала хусточку і витерла очі.

— Слухай, — несподівано рвучко сказала вона, — дай мені цю книжку, ну, продай! — І, знітившись, додала: — Зі мною ніколи такого не траплялося.

Гайовий дивився на неї з якимось новим для себе відчуттям і спохопився лише тоді, коли побачив у її руці гроші.

— Що ти! Візьми напам'ять, — він дістав авторучку, написав дарчі слова і поглянув на годинника. — Боже, друга година! Як ти доберешся додому? Я проведу тебе.

— Ні, ні, мені недалеко.

Він провів її до повороту вулиці, і тут Ліна якось аж занадто різко повідомила, що далі піде сама. Він поступився, ображений та раптом Ліна наблизилася до нього, взяла за руки і — її очі сказали Гайовому щось дуже хороше. За мить дівчина одірвалася від нього і хутко пішла вулицею. Її тонка постать незабаром розчинилася у темряві березневої ночі.

А Гайовий ще довго стояв на вулиці і потім, уже в номері, так же довго не міг заснути. Він безперестанку повторював у пам'яті останні рядки вірша:

Глаза, увидевшие землю,

В пную землю влюблены.

М. НИРОВ.

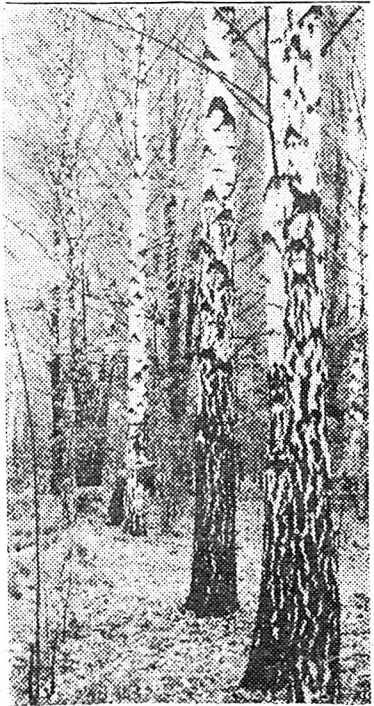
ВЬЕТСЯ ВВЫСЬ

Вьется ввысь
Струя фонтана.
Злым шипеньем
Искры носит.

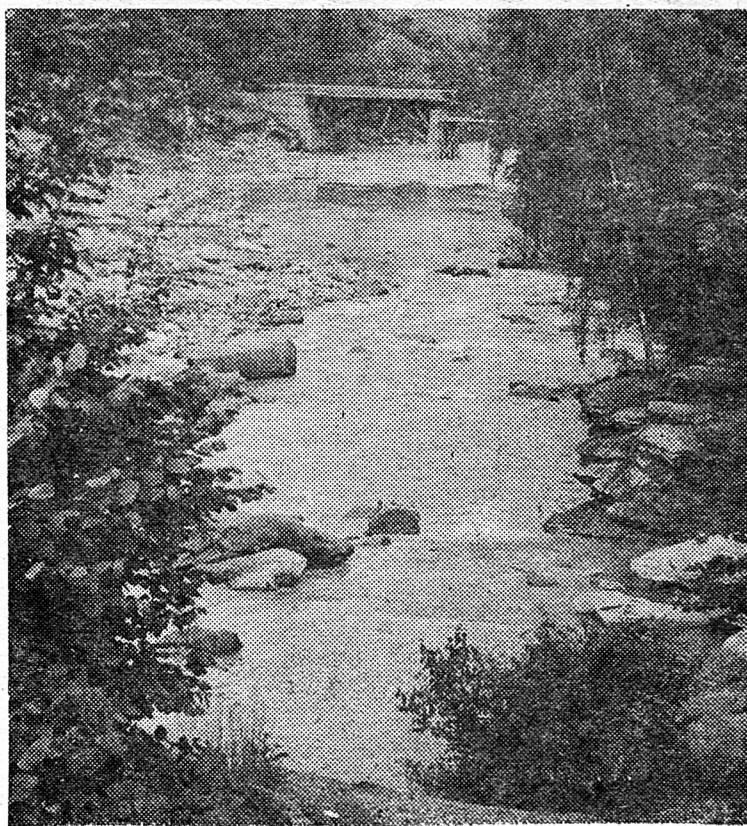
Ангел-Муза
Над поэтом
Лиры дивный
Звук разносит.
Быть поэтом —
Много ль надо?
Так вопрос иные ставят.
Быть, как Пушкин,
Как Мицкевич,
А каким-нибудь
Не надо!

Тамара СТЕЦЕНКО.

м. Львів.

Восени в березовому гаю.
Фотоетюд В. СИДОРОВА.

Тече річка Прут в Прикарпатті.

Фото П. ВІКТОРОВА.

У ОБЕЛИСКА

В парке бродит солнечная осень
С яркосиним морем на краю.
Мама Неизвестного Матроса
Отдохнуть присела на скамью.

Обелиск, гранитные ступени
И бессмертье славное его...
На ветру горит листком осенним
Вечной славы трепетный огонь.
Плещет память гулкою волною —
Сын выходит из лихих годин
В бескозырке с лентой

И с волнистым морем на груди.
Разрывая дымную завесу,
Он на свет простреленного дня
На руках, как девочку, Одессу
Из воды выносит, из огня.

Где его сразила пуля злая,
Где упал он в славе и в крови?
В честь его горит, не угасая,
Факел жизни, верности, любви.
Он трепещет огненною птицей
Над простором беспредельных
вод, м. Одеса.

И ему приходят поклониться
Моряки всех стран и всех широт.
Здесь марсельских роз алеют

губы,
Смысл арабских лент — понятен
всем,
Здесь гвоздики пламенные Кубы
И витки японских хризантем.
Лист роняют желтые осины
В золотистый воздух октября.
Повторяет мама имя сына,
С ним, как в детстве, тихо!

говоря.
Со слезою тихою не споря,
Вынимает клетчатый платок,
Где приколот потемневший в горе
Комсомола славного значок.

Обелиск вознесся над простором,
На часах — торжественный покой.
Верный друг — всезнающее море
Утешает ясной синевой...

Ірина ДУЦЕНКО.

ИЗ ПОЭТИЧЕСКОГО АЛЬБОМА

СОПРОМАТ

Я сопромат не изучал,
Достаточно и диамата,
Но я никак не ожидал,
Что в жизни столько сопромата.

Он проявляется во всем,
Ему подвластна вся планета.
Примеров много. Ну, возьмем
Хотя бы творчество поэта.

И плавно мысль его течет,
И звучны рифмы золотые,
Но все ж он с болью сознает:
Не вышли образы живые.

А мне всю жизнь одолевать
Еще одно сопротивление —
Распознавать во всех словах
Их звуковые ударенья.

Ведь для меня молчит эфир,
И звук не властен надо мною.

★ ★ ★
Знаю, с горечью спросишь:
зачем?
Что смогу я сказать в оправданье?
Не прощай меня лучше совсем,
Позабудь этот час и свиданье.
И, быть может, тогда я пойму,
Осознаю нелепость разлуки,
Но тогда уже мне ни к чему
И грустить, и искать твои руки.
Лучше их я едва ли найду

Мне сопроматом стал весь мир,
Сопротивляясь тишине.

ВСПОМНИ...

Ну что тебе еще осталось?
Стихает в клубе шум людской...
Ты от трудов своих устава,
Уже пора идти домой.

Опять знакомая дорога,
Все та ж дорога, ну и пусть.
Опять в душе твоей тревога,
Опять неведомая грусть.

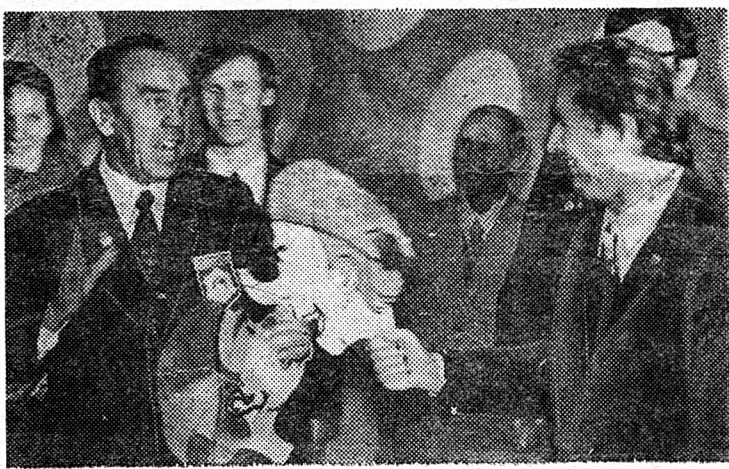
И ты вернешься в сумрак комнат —
Так надоело все вокруг —
Но сердце застучит и вспомнит,
Что у тебя есть верный друг.

Из-за него ты брови хмуришь,
Ему ты предана душой,
А он, мятежный, просит бури,
Как будто в бурях есть покой!

І. САПОЖНИКОВ.

И, надеясь лишь только на чудо,
Как шалуня, к тебе я войду
И скажу: «Я так больше не буду».

Ганна ЛУЦКОВА.

ЦІКАВО І ЗМІСТОВНО

Цими днями у спортивному залі київського Палацу культури ім. А. В. Луначарського відбувся перший республіканський конкурс масовиків УТОГ. Понад 30 його учасників демонстрували свою майстерність у проведенні вечорів відпочинку й розваг трудящих Товариства.

Конкурс відкрила заступник голови Центрального правління УТОГ М. І. Неплюй. Розповівши про його мету і про те, як невпинно зростає культурний рівень трудящих глухих: вона водночас підкреслила, що організація цікавого й змістовного відпочинку у клубах та будинках культури з кожним роком набуває все більшого значення і цій справі треба приділяти належну увагу.

Змагання масовиків тривали два дні. За цей час журі подивилося 26 різноманітних програм.

Найкращою одностайно визнано програму «Добре діло вітати, коли діло не поміха», яку підготували Г. Пономарьов та М. Шурупов з міста Краматорська Донецької області, яким і присуджено першу премію.

Другими преміями нагороджено В. Салегу (м. Одеса) за програму «Ігри і розваги» та Р. Гресько і З. Веселовську (м. Житомир) за програму «Анумо, рибалки!».

Третіх премій удостоєні Т. Перейбіс з Донецька, Л. Константинова і Т. Соїна з Ровеньок Ворошиловградської області, а також Л. Гринь з Києва, які виступили, відповідно, з програмами: «Анумо, хлопці!», «Вечір відпочинку», «Запрошуємо до ігор!».

Л. Папенко (м. Миколаїв), А. Милейко (м. Ворошиловград), П. Шнайдрюка (м. Одеса), С. Вишневу (м. Київ) та О. Бабінову (м. Івано-Франківськ), які показали програми «На рідних моїх просторах», «Букет квітів», «Ігри та розваги», «Від посмішки стане

день світлішим» і «Розважальний вечір», відзначено заохочувальними преміями.

Окрім того, К. Підтикана з Миколаєва, Р. Биковську з Донецька, П. Шнайдрюка з Одеси, Л. Філяніна та В. Зварича з Києва журі нагородило пам'ятними подарунками і висловило їм подяку за активну участь у проведенні розважальних програм.

По закінченні конкурсу для учасників його було організовано триденний семінар, на якому кваліфіковані викладачі — лауреати всесоюзних конкурсів масовиків поділилися багатим досвідом своєї роботи, продемонстрували ряд оригінальних ігор, зробили глибокий аналіз побачених на конкурсі програм а також показали фільми про всесоюзні конкурси масовиків, що проходили у Москві (1969 р.) та Саратові (1975 р.).

Особливий інтерес викликали також показові виступи спеціальних запрошених на семінар київських лауреатів всесоюзного конкурсу, що відбувся в Саратові.

Треба сказати, що перший республіканський конкурс масовиків УТОГ пройшов на високому організаційному рівні, і, безперечно, учасники його почерпнули один від одного багато корисного для майбутньої діяльності. Передусім, вони чітко зрозуміли, в яких саме напрямках слід працювати, щоб культурний відпочинок трудящих глухих був і цікавим і змістовним.

І. САПОЖНИКОВ,

директор науково-методичного кабінету клубної роботи УТОГ.

На фото угорі:

Один з призерів конкурсу культмасовиків, Г. Пономарьов (другий ліворуч), виступає із своєю програмою. Фото Ю. ЦЕРКОВНИКОВА.

КЛУБ — ВИРОБНИЦТВО

ЗМАГАЮТЬСЯ КУЛЬТПРАЦІВНИКИ

Готуючись гідно зустріти XXV з'їзд КПРС, працівники культзакладів глухих Житомирської області взяли підвищені соціалістичні зобов'язання, намітили ряд заходів, спрямованих на посилення творчих зв'язків з виробництвом. На спеціальній нараді культпрацівників Житомирщини було обговорено і прийнято Положення про змагання за кращу організацію роботи в культзакладах та установах облвідділу УТОГ.

Ухвалене Положення покликане сприяти поліпшенню і вдосконаленню роботи Будинку культури і клубів УТОГ, мобілізації глухих на дострокове виконання виробничих завдань та соціалістичних зобов'язань. Згідно з правилами, переможцем у змаганні буде визнано той колектив, який на високому рівні розгорне організаційську й масово-політичну роботу щодо забезпечення шпорого розвитку соціалістичного змагання серед членів Товариства, які працюють на УВП, державних підприємствах, у сільському господарстві. Він же повинен оформити приміщення Будинку культури (клубу) наочною

агітацією під девізом «Від з'їзду до з'їзду». Дошку пошани — «Члени УТОГ на передз'їздовській вихті», книжково-ілюстраційні виставки — «Партія — наш керівник» тощо.

Умовами Положення передбачено проведення бесід, лекцій і тематичних вечорів на передз'їздовську тематику, присвячену роз'ясненню ролі КПРС в найважливіших внутрішніх і міжнародних питаннях, а також про новаторів, передовиків виробництва, ветеранів праці і бойової слави.

Важливе місце в Положенні відведено організації літературно-художніх вечорів на теми: «Народ і партія — єдині», «Працею слава людина», та участі стійної преси і громадських організацій у висвітленні передового виробничого досвіду, у боротьбі на високу трудову дисципліну.

Умови Положення для культпрацівників Житомирщини — важливе і відповідальне завдання.

О. ТВЕРСЬКА,

голова Житомирського облвідділу УТОГ.

Постійний суперник ворошиловградців — команда Київського облвідділу виступила невдало і зайняла тільки шосте місце. За вибором спортсменів кияни не уступають нікому, навіть, якщо не мають переваги. Але тактичні помилки в розстановці учасників змагань привели до зриву в командному заліку. Нового успіху добилися і легкоатлети з Донецька. Якщо раніше команда боролась за місця в 2-й та 3-й п'ятірці і минулого року зайняла 9 місце, то цього разу посіла другу сходинку в турнірній таблиці. Такого успіху команда досягла за рахунок учнів Жданівської спеціалізованої школи-інтернату. Всього жданівські спортсмени внесли в копилку команди 175 очок від загальної кількості 242 очка. Відчутний внесок!

Вже котрий рік команди Львівського і Харківського облвідділів в командному змаганні знаходяться поруч. І цього року вони зайняли, відповідно, 3-є і 4-є місця, причому, розділяють їх лише 0,5 очка. У команди Львова — 226,5, у Харкова — 226 очок.

Нижче своїх можливостей виступили одесити, посівши цього разу сьоме місце.

Аналізуючи підсумки командних змагань, слід відзначити, що розрив у класі команд (якщо можна так висловитись) цього року значно скоротився, команди виступили більш рівно і тільки незначна різниця в очках вплинула на розподіл місць. Якщо минулого року розрив між командами, що посіли перше і десяте місце становив 202, то цього року різниця становить 122 очка. Це показує, що боротьба між командами набирає більш гострого характеру, стає цікавішою.

Команди, що зайняли місця в другому десятку, в основному залишилися на позиціях минулого року і з невеликими змінами посіли ті ж самі місця.

Здивували полтавчани. Минулого року команда з 20 очками здобула 18 місце. Цього ж року, заробивши 14 штрафних очок, «завоювала» останнє, 23-є. Складові штрафних очок команди Полтавського облвідділу — це результат недовгого виступу деяких спортсменів і безвідповідального комплектування команди. Вже скільки разів говорили і писали про недопустимість приїзду на республіканські змагання «туристів». Хіба можна назвати спортсменами членів полтавської команди 27-річних А. Филька та В. Хабуря, які, «змагаючись» між собою, зайняли, відповідно, останнє і передостаннє місця з бігу на 800 метрів. Їх результат — 2,25,0 і 2,27,2. Це на 11 і 13,2 секунди нижче залікового нормативу. А на заявлені з бігу на дистанцію 1500 метрів і стрибка у висоту вони не виявили бажання навіть з'явитись. Під старт ім був В. Мазепа, який пробіг стометрівку за 13,1 сек. і лишився на 39 місці, а 200 метрів — за 27,4 секунди. Г. Литовченко пробіг стометровку аж за... 15,4 секунди. Ось за ці зриви та ряд інших з кожного виду спорту команда й одержала по три штрафних очка. І неймовірних зусиль спортсмена М. Бабанського, що дав команді 13 очок, не вистачило, їх з лихою поглинули 14 штрафних очок.

Ми детально розповідаємо про команду з Полтави для того, щоб на цьому прикладі керівники спортивних команд нарешті зрозуміли, що не кількістю спортсменів сильна команда. Не зрозуміло, навіть, що посідали на республіканські змагання тих, що ледве чи були близькі до залікових нормативів і на обласних змаганнях. А якби тренери не привезли «туристів» на ці змагання, один М. Бабанський дав би команді досить очок, щоб вона зайняла місце на 5—6 сходинку вище.

На республіканських змаганнях не повинно бути невідготовлених спортсменів. Жаль, звичайно, що

Продовження. Початок див. у № 47.

полтавчани в цьому році були не самотні. З окремих видів легкої атлетики зустрічаються слабкі учасники змагань. Це насамперед з Волині М. Якусик (штовхнув ядро на 7 м 6 см) і В. Рубанов (біг на 200 м — 27,5 сек.), Г. Юнанов з Івано-Франківська (біг на 3000 м з перешкодами — 11,21,0 сек.) та Р. Сафін з Миколаєва (біг на 400 м — 1,02,7).

Як уже говорилося, легка атлетика головним чином — індивідуальний вид спорту, в якому кількість очок, незважаючи на ту важливість, що їм надається, має другорядне значення. Республіканські і всесоюзні змагання з легкої атлетики вже позаду і, отже, є можливість проаналізувати виступи наших спортсменів з цих видів, показати їх сильні і слабкі сторони.

З спринтерського бігу на короткі дистанції нині як серед чоловіків, так і серед жінок перемоги на всесоюзних змаганнях стали для нас приємною традицією. Лідером з бігу серед чоловіків є майстер спорту Валерій Лукаш. На республіканських змаганнях Валерій не виступав, бо був покликаний у склад збірної Кіровоградської області на VI спартакіаду УРСР, що відбулася в Києві. Учасником цих змагань був також спринтер з Дніпропетровська А. Арнаутов, де в фінальних стартах VI спартакіади України виступило сім спортсменів Товариства.

За відсутності В. Лукаша і А. Арнаутова на республіканських змаганнях, як і сподівалося, перше місце між собою розіграли С. Хом'яков з Харкова (11,2 сек.) та одесит М. Машевський (11,3 сек.).

Впевнено увійшов до групи сильніших учнів Піщанської школи-інтернату Володимир Мазур. В попередньому забігу на 100 м він мав результат 11,2 сек., але у фіналі був третім (11,3 секунди). З бігу на 200 м Володимир стає другим (23,6 сек.). Попереду — Хом'яков (23,2 сек.).

На всесоюзних змаганнях В. Лукаш і В. Арнаутов як на 100, так і на 200-метрівці посіли, відповідно, I і II місця.

Четвірка наших бігунів впевнено довела свою перевагу в естафеті на 4×100 м, і з новим рекордом УТОГ вийшла на перше місце.

Серед жінок школярка з Житомира Роза Розман виявилася на голову вище своїх суперниць. Ця невисока шістнадцятирічна дівчина від старту до старту поліпшує свої результати. Якщо торік на республіканських змаганнях вона встановила рекорд республіки на дистанції в 100 м (12,1 сек.), то цього року вона довела його до 11,8 сек. і виконала норматив кандидата в майстри спорту СРСР. На всесоюзних змаганнях стометрівку Роза пробігла ще швидше — 11,7 секунди. Нині з Розою як на республіканських, так і на все-

союзних змаганнях серед глухих спортсменів навряд чи може хто зрівнятися. Будемо сподіватися, що Роза з успіхом буде представляти нашу країну і на всесвітніх іграх глухих. Роза легко перемогла на республіканських і всесоюзних змаганнях і з бігу на 200 метрів. Причому, її результат 25,2 сек. — новий рекорд УРСР і СРСР належав з 1969 року майстру спорту СРСР з Ленінграда Ніні Івановій.

Досягнення Р. Розман не можуть не радувати. Але хто ж у нас стоїть за Розою, хто може підтримати її? Відповіді поки немає.

Відкриттям республіканських змагань стала й школярка з Жданова чотирнадцятирічна Людмила Федоренко. Струнка і тендітна дівчинка, яка тренується з легкої атлетики всього півроку, легко перемогла з стрибків у довжину. Її результат — 5 м. 06 см. З бігу на 100 м вона була третьою (13,0 сек.), пропустивши вперед лише Розу Розман та Ольгу Винник (12,6 сек.).

На всесоюзних змаганнях Людмила завоювала срібну медаль за стрибки в довжину (5 м. 15 см). Цей показник тільки на 2 см нижче рекорду України майстра спорту Т. Смирнової, встановленого в 1966 році. Багатообіцяючий початок для молодого спортсменки!

Біг на 400 м — один з найважчих видів легкої атлетики. Зробити коло на стадіоні, підтримуючи спринтерську швидкість, крім фізичних даних необхідна мужність і спеціальна підготовка.

На жаль, спортсменів з такими даними немає. Переможці республіканських змагань і серед жінок О. Винник — 1,04,6 сек і серед чоловіків І. Жуків — 54,5 сек. показали досить посередні результати. Це говорить, що у нас ніхто серйозно не займається з бігу на 400 метрів.

Ще зовсім недавно непогано виступала О. Браниш. Вона вселяла надію в тренерів, навіть була включена до збірної СРСР. Незважаючи на те, що їй лише 22 роки, результати Ольги катастрофічно падають. Якщо 2—3 роки тому спортсменка перемагала на всесоюзних змаганнях (400 і 800 метрів) то зараз її чекають невдачі навіть на республіканських змаганнях.

Хорошими спринтерами на 400 метрів можуть стати О. Винник і С. Хом'яков. Та покищо вони тренуються на коротких дистанціях, а на 400-метрівці виступають «за сумісництвом». Тому без спеціальної підготовки вони не змогли добитися бажаних наслідків. Проте, при наполегливій роботі в цьому напрямку, найближчим часом є підстави чекати рекордів і з 400—800 метрів.

(Далі буде).

В. МАГРИЛОВ,

старший тренер команд УТОГ.

ЗМАГАННЯ ШАХІСТОК

В Мінську відбувся шаховий турнір, присвячений Міжнародному року жінки, в якому виступили провідні шахістки Білоруського товариства глухих. До участі в турнірі були запрошені сильніші спортсменки з Москви, Києва і Львова.

В цьому турнірі успішно виступила львівська шахістка, робітниця УВП-1 С. Пашкевич. Звівши

тільки одну партію вничю, а решту вигравши, Стефанія набрала 10,5 очка і впевнено вийшла на перше місце, на півтора очка випередивши москвичку Л. Фукельман, що стала другою.

Київська шахістка Г. Ковальчук розділила 4—5 місця.

В. ЖЕЛЯНДИНОВ,

тренер з шахів.

БАСКЕТБОЛІСТИ ЧЕРНІВЦІВ — ЧЕМПІОНИ

У м. Чернівці відбулися республіканські змагання на першість України з баскетболу серед глухих спортсменів, в яких брали участь шість чоловічих команд.

Найсильніші команди Чернівецького і Київського облвідділів УТОГ зустрілися з самого початку змагань. Після напруженої боротьби перемогу одержали чернівчани з рахунком 68:51. Баскетболісти Чернівців мали явну перевагу і перемогли ворошиловградців

(80:25), кіровоградців (83:18), житомирян (102:50). З одеською командою чернівчани не зустрічались, бо одесити за грубе порушення дисципліни були зняті із змагань.

Отже, чернівецькі баскетболісти виборили звання чемпіонів 1975 року.

Г. ВЛАСОВ.

м. Чернівці.

В. о. редактора В. ПІТЕНКО.